

Ob robu leta.

Silvestrove noči poslednji čas
Odveje skoro, kakor dih, od nas.
In Njemu se povrne v večno krilo,
Ki sam brezčasen vlada časov silo.

In mesec, ki na nebu plava blede,
In zvezd mrlčih nedogledni red
In hrib in plan in drevje brezperesno:
Skrivnostno vse nocoj je in slovesno.

Duhá se mojega razteza moč,
Minulosti in dalje gine noč;
Beži telesna sleharna zavira,
Pred mano grob se v šir in dolž odpira.

Obsežen grob, brezdanji in teman,
Komú odprt, za koga izkopan?
Ob mesecu strmim v obraze blede,
V oči izrazne, usta brez besede.

V pogledih prvim sije nema strast,
Pijana v lica se jim črta slast,
Ob grobu vzdihnejo tako žalôbno
In padejo kot blisk v temino grobno.

Za njimi drugi se vrsté v pogrêb,
Napuh jim tli v očesih in pohlêp;
Zlató jim stiska krčevito roka,
V trenutku jama je požrê globoka.

Upalih lic priplava potlej rôj,
Prepast ga trapi, strast in nepokôj.
Okrvljene rokê obupno vije,
Ko večni grob naproti mu zazije.

In sto strahôtnih, zlóčestih duhov
Iz vseh dežel, od štirih vseh vetrov
Pred grobom gnête, se in têsno vzdihá,
Dokler vseh ne ogrne jama tiha.

In črni grob, ko zadnjega sprejmê,
Zapirati se jame in — zaprê.
„Nazaj, nazaj“ zakličem zdajci vneto . . .
Polnočni zvon — na vek končano leto.

Pozabljen je strastí nasmeh in jok,
Zagrêbene krivice skópih rok,
Končana dela kruta in nesveta
V vseh dolгих dnevih kratkega so leta.

Kar videl je storjeno čas bežêč,
Ne more biti nestorjeno več.
Že novo leto v svoji zarji zlati
Začelo je iznova grob kopati.

Anton Medved.

„Dom in Svet“-u ob novem letu.

Sejalec si, le sejaj,
Le sejaj plodne sade,
In seme dobro zvejaj,
Da čisto v zemljo pade.

Le sejaj neprestano,
Obsejaj njivo mnogo,
In seme ná, izbrano:
Ljubezen, mir in slogo!

Če tudi pade zrnje
V osatje ti zavisti,
V sovraštva ostro trnje:
Poslej se že očisti.

Če tudi v trdo skalo
Ti seme mora pasti:
Bo že si pomagalo,
Iz skal rastó še hrasti.

Če tudi koj ne rase,
Ne bo se pozgubilo:
Pa trajno, daljše čase
Bo cvetlo in rodilo.

Če setev tvojo tudi
Čez zimo sneg pokrije:
Pod srenom v črni grudi
Pa vendar žitje klije.

Je lepo, grdo vreme,
Obsejaj njivo mnogo,
Le vzemi v roko seme:
Ljubezen, mir in slogo!

Ko solnce svet pomladi
Iz spon vzbudi ledenih,
Kako rastó nasadi
Po njivah brž strnenih!

Pa če plevel primeša
Med tvoje se nasade,
Naj up ti ne opeša,
Nikar ne gubi nade!

Če dober si sejalec,
Znaš tudi dobro pleti,
In umni kmetovalec
Zna i v grahotnem žeti.

Anton Hribar.